

meget lettere i Praxis at enes om, hvorledes man vil benytte Skattevedtægten i en Kommune over for de faktiske Tilstande end at enes om visse teoretiske Regler, som en saadan Skattevedtægt skulde indeholde, og jeg ser ikke heller, hvad man egentlig derved vilde opnå af nogen væsentlig Betydning. Jeg kan derfor ikke tilraade Bestemmelsen i § 2, 1ste Stykke, om saadanne Vedtægter. Jeg tror, at enten maa det blive Vedtægter gældende for de enkelte Sognekommuner, som selv kom til at vedtage dem under det sædvanlige kommunale Tilsyn, eller ogsaa maa vi optage dem i selve Loven, saaledes at alle vidste, hvad man i denne Henseende har at rette sig efter. Men kommer det her til en Forhandling mellem Rigsdagens Afdelinger om Principperne for Skattefastsættelsen, vilde vi jo nok, hvilke store Principspørgsmaal der rejstes, og hvilket ubegrænset Stof og Emne til Strid der er til Stede. Den anden Del af § 2 bestemmer noget, som i og for sig ikke synes at være knyttet til Skattevedtægter, men ogsaa at kunne være gældende uden disse, nemlig den Bestemmelse, at der i Kommunernes Skatteindtægter skulde optages foruden Skattebeløbet for den enkelte tillige en Aubrik, hvori findes optaget hans formodede Skatteindtægt. Der kan naturligvis gives Grunde, hente fra den mellemkommunale Bescatning, der støtte en saadan Betragtning eller en saadan Fordring om Optagelse af en Skatteindtægt; thi man vil kunne gøre gældende, at Ansættelsen af Skatteindtægt for den enkelte gøres nødvendig, naar man vil anvende den mellemkommunale Bescatning, idet man maatte kunne sammenligne Skatteansættelsen eller rettere sagt Skatteindtægtsansættelsen for en Borger, en Skatteby, hvorpaa de mellemkommunale Skatteregler gøres anvendelige med Skatteindtægtsansættelsen for Kommunens øvrige Beboere; det er et Hensyn, som man jo vist nok ogsaa for saa vidt maatte anerkende. Jeg har imidlertid været utilbøjelig til at tiltræde en Bestemmelse som denne, navnlig paa Grund af de noget affrækkende Erfaringer, man har hentet fra de tilsvarende Regler, der staa i Skatteloven for Købstæderne. I Kommunalloven af 1868 findes der som bekendt for Købstæderne netop en tilsvarende Regel, at der skal bestattes efter Formue og Lejlighed; men ved Siden deraf skal der findes en Skatteindtægtsansættelse. Sted. Hvad blev nu Følgen af denne Regel i Købstadskommunalloven? Jo, det blev i den nærmeste Tid efter denne Lovs Ikrafttræden den, at man i Købstæderne gled over til en ren Indtægtskat. Man saa denne Skatte-

indtægtsansættelse opstillet paa Tigningen, og naar man saa skulde anføre selve Skattebeløbene, gled man lidt efter lidt bort fra det, som egentlig Loven forudsætter, nemlig Formue og Lejligheds skatten, til en Indtægtskat, der lempedes noget af Hensyn til Lejligheden, og dette vilde jeg anse for at være en overordentlig uheldig Frugt af en saadan Bestemmelse, og som vist ingen i og for sig vilde ønske. Der er ingen, der nærer Tilbøjelighed til at komme bort fra Formue og Lejligheds skatten over til en ren Indkomstskat. Smidlertid skal jeg sige til, at det synes, at man ogsaa i Købstæderne er bleven opmærksom derpaa og er tilbøjelig til at rette denne Fejl eller komme bort fra de Afveje, man saaledes i Begyndelsen var kommen ind paa, og man har i de senere Aar ladet Skattevedtægterne i de allerfleste Købstæder særlig tage billigt Hensyn til, hvad Loven egentlig forudsætter, nemlig Formue og Lejligheds skat. Men, som sagt, jeg er betænkelig ved denne Bestemmelse af Frygt for, at man ikke i Sognekommunerne skulde, om jeg saa maa sige, have den nok i Næsen til at fastholde den gamle Formue og Lejlighedsansættelse uanset en saadan Skatteindtægtsansættelse. — I §§ 3 og 4 indføres der, i Stedet for Amtsrådet, som hidtil har været Overligningskommission for Landet, en ny Overligningskommission, fælles for Købstæder og Land, der skulde sammensættes saaledes, at Amtmanden er Formand, og at Indenrigsministeren udnævner 2 og Amtsrådet 2 Medlemmer. Jeg er nu overbevist om, at alle „Landmænd“, om jeg saa maa sige, ikke ønske at forandre Overligningskommissionsforholdene for Landets Bedkommende. Jeg tror, at man i den Henseende kan føle sig fuldt betrygget ved den Instans, vi have i Amtsrådene som saadanne, og under alle Omstændigheder vilde jo en Overligningskommission, sammensat som den her foreslaaede, være meget lidt tillokkende for Landets Bedkommende eller for Kommuneraadene paa Landet, idet det let vil ses, at i denne Kommission af 5 Medlemmer vilde Sogneraadene ikke kunne få mere end 1 Repræsentant mod 4. Det er sikkert en Ordning, som man ikke kan vente skal blive til Lov. Jeg skal derfor altsaa anbefale, at man bliver staende ved Amtsrådet som Overligningskommission og som Følge deraf ogsaa beholder den nuværende Overligningskommission for Købstæderne. Det er indlysende at en Appellinstans maa der være, eller maa der indføres, naar man kommer til at gennemføre Reglerne for den mellemkommunale Bescatning; thi der vil jo være Spørgsmaal og Afgørelser, som